

Kde jsem já, slovo soukromí neexistuje

Sedím na baru v mém oblíbeném klubu. Všude je hodně barev a hlasitě hraje hudba. Lidi se baví, tančí, líbají se, někdy své touhy nedokáží zkrotit. Já jen klidně sedím na barové stoličce a všechny si je prohlížím. Přesně vím, na co myslí. A ano, většinou je to sex. V rohu sedí jeden sexy blondák, celou dobu na mě zírá a přemýšlí, jak mě oslovit a na co by mě asi pozval, abych s ním pak skončila u něj. Konečně se zvedne a přijde za mnou.

„Ahoj, kočko, nedáš si drink?“ trochu stydlivě se optá a zčervenají mu uši. Já jen přikývnu. Objedná dva panáky Jagermeistera, jak jinak. Chvilku mi kouká do výstřihu a myslí si, že to nevím, a pak se nesměle zeptá: „Jak se vlastně jmenuješ?“ Bez zaváhání mu odpovím „Jmenuji se Laura.“ Sotva odpovím, začne lapat po dechu, že mi také prozradí své ctěné jméno, ale já ho nečekaně předběhnu „Ne, ne, ne – nemusíš se mi představovat, já tvé jméno znám, Martine.“ On jen překvapeně zírá, asi jako vy právě teď. Ptáte se jak? Stačí mi jeden pohled do očí a znám i jeho nejtemnější tajemství. Víím, na co myslel, myslí a bude myslet. Samozřejmě teď myslí na to, jak asi vypadají má prsa. To bohužel neuvidí, protože se s ním hodně rychle rozloučím. Není to můj typ, vyčetla jsem to z něj. Už mě to tu nebaví, tak se znuděně zvednu a jdu domů, bydlím kousek od tohoto místa.

Pořád to nechápete, že? Já to vím, a také vím, že máte mnoho otázek. Tak já Vám je zodpovím. Před dvaceti lety mi během porodu zemřela matka, jak jste asi pochopili, vyskytly se nějaké potíže. Nikdo ale pořádně neví, jaké. Už od malička jsem byla velmi zvláštní, dost samotářská. Ale mé schopnosti se projeví až v době školního věku. Tehdy jsem neměla moc kamarádů, ani dnes jich moc nemám. Problém je v tom, že než začnou mluvit, vím přesně, kdo jsou a co mi chtějí říct, vím o nich vše. Těžko se s tím seznamuji. Když jsem začala chodit na střední, nějak se to rozšířilo a dozvěděl se o tom každý. Někdo to považoval za dar, někdo za prokletí. Lidi ke mně neustále chodili a chtěli, abych jim řekla věci o někom jiném. Zpočátku mě to bavilo, ale pak moc ne. Vše se ale změnilo, když mi bylo osmnáct, sklouzla jsem do party a ochutnala drogy. Když se to dozvěděl můj otec, vyhodil mě z domu. Všechny ty fety mi pomáhaly utišit to moje vidění, ale vždy jen na chvilku. Potřebovala jsem víc a víc, ale to stálo celkem velký cash, který jsem neměla. Nechtěla jsem jako většina holek na ulici prodávat své tělo, a tak jsem začala prodávat to, v čem jsem byla nejlepší, čtení v lidech.

Asi si říkáte, že jsem pěkná mrcha. Ano to jsem, a jsem na to hrdá. Někdo by si raději než mít takový „dar“, prohnal kulku hlavou, ale já ne, vydržela jsem a naučila se to ovládat. A ještě něco víc, naučila jsem se na tom vydělávat. Je mi jedno, že prodávám lidské soukromí, protože lidi jsou stejně natolik hloupí, že většinu svého života nasdílejí na Facebook, Instagram nebo Snapchat. Vlastně tyhle sociální sítě bych zrušila, kradou mi práci.

Řekla jsem Vám toho o sobě moc, možná víc, než jsem původně chtěla. Připadáte si teď, že mě znáte? Že znáte můj život, mé soukromí? Haha, je to asi setina toho, co já vím o Vás. Kde jsem já, slovo soukromí neexistuje.